

mig, at man i Det Konservative Folkeparti synes, at vi skal støtte danske virksomheder på denne måde. Det må vel være sådan, at danske virksomheder skal være konkurrencedygtige, og at det er på den måde, de skal være med til at varetage den danske ulandsbistand. Jeg ville mene, at det andet var et temmelig utraditionelt konservativt synspunkt, og jeg kan i hvert fald love, at det er ikke det, vi støtter fra radikal side.

Aage Brusgaard (FP):

Også her skal jeg gøre det meget kort, fordi vores ordfører normalt er fru Annette Just, men modsat det forrige punkt kan jeg sige, at vi tilslutter os dette beslutningsforslag.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at nu har jeg siddet og blundet og lyttet lidt til debatten et stykke tid, og det er jo egentlig den helt omvendte verden.

For her argumenterer Socialdemokratiet for, at der skal være frit udbud og fri konkurrence, og at det skal ud i licitation, og det er jo egentlig stik modsat det, Socialdemokratiet står for, når det er på hjemmebane. Jeg tænker på rengøring, madlavning og service på plejehjem osv. Socialdemokratiet vil jo helst have, at enhver kommune og ethvert amt selv har så mange entreprenørvirksomheder, håndværkere og lastbiler osv. som muligt. Dér ønsker man så lidt udbud som overhovedet muligt, dér ønsker man altså, at alt skal varetages inden for hjemmemarkedet, om man så må sige; men her vil man lige pludselig have det hele i udbud. Og jeg vil håbe, at det kan påvirke Socialdemokratiet til også at bløde det lidt op på hjemmefronten.

Per Stig Møller (KF):

Som det vil være fremgået, er det et beslutningsforslag, som vi helst havde været fri for at fremsætte.

Vi takker for den støtte, vi har fået, men håber på, at vi mellem første og anden behandling stadig væk kan påvirke de partier, der gik imod forslaget, og som måske fortsat er til stede her i salen. Forslaget skyldes alene en halsstarrighed fra ministerens side, som toppede, da han i et svar til Udenrigsudvalget den 21. marts i år skrev, at han ikke ville afbryde sit felttog mod den danske ressourcebase og kun ville overveje sin beslutning, hvis han blev stillet over for et krav herom fra et flertal i Folketinget.

Med sit svar bad ministeren altså om at få sagen ned i Folketingssalen, hvor det jo alene kan afprøves, om der er et flertal imod ham. Det

er der ikke i dag, men der er jo også en tid til andenbehandlingen. At han i så fald fortsat kun vil overveje sin beslutning, må vi opfatte som en spøg. Foragt for Folketinget tror jeg ligger ministeren fjernt.

Vi havde egentlig troet, at ministeren ville lægge kursen om, efter at Folketinget den 21. marts, altså selv samme dag som ministeren leverede sit svar til udvalget, vedtog en dagsorden, der med regeringspartiernes stemmer og – hvad Socialdemokratiets ordfører åbenbart har glemt – også med SF's opfordrede regeringen til at udnytte den danske ressourcebase ved udvælgelse og udførelse af udviklings- og miljøprojekter.

Allerede den 29. marts tilkendegav ministerens kollega miljø- og energiministeren, at han ville følge denne opfordring, idet han i et svar til Miljøudvalget skrev:

»Jeg anser det for væsentligt, at DANCED-projekterne altid udbydes i konkurrence i den danske ressourcebase, dvs. blandt rådgivere, industri, forskningsuniversiteter, folkelige organisationer, NGO'er m.v.«

Kollegaen siger altså: »i konkurrence i den danske ressourcebase«. Så hvor er væsensforskellen mellem ministerens udviklingsbistand og den bistand, der tilrettelægges af miljø- og energiministeren, også med Foreningen af rådgivende Ingeniører?

Vi kan altså konstatere uenighed i regeringen på dette punkt og opfordrer her i salen udviklingsministeren til at følge miljø- og energiministeren og Socialdemokratiets og SF's ordfører til at gøre det samme.

I eftersommeren og efteråret 1995 brød krigen ud mellem ministeren og de rådgivende ingeniørfirmaer. Danida ændrede sine udbudsbetingelser, og slagsmålet endte med, at ministeren som den eneste i Europa sendte rådgivningsarbejdet ud i internationalt udbud.

Formålet var at få prisen ned og kvaliteten op, og det er i sig selv godt nok, hvis firmaerne vel at mærke kan konkurrere på lige fod med deres internationale konkurrenter. Men det kan de bare ikke, fordi de andre landes firmaer ikke møder konkurrence på hjemmebane, hvilket disse markedstilhængere, som vi har oplevet i dag i salen, ikke rigtig er opmærksomme på.

Derfor advarede vi allerede dengang ministeren, som alligevel sendte de tre første opgaver i internationalt udbud.

Konkurrence afstod også Holland fra efter at have overvejet det, fordi markedsfrihed, sådan